

Številka: Up-335/17-10
U-I-56/17-9
Datum: 6. 7. 2017

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopkih za preizkus ustavne pritožbe in pobude Janeza Šenice, Maribor, ki ga zastopa Odvetniška pisarna Primec, Lah & Jambrovič, d. o. o., Maribor, na seji 6. julija 2017

sklenilo:

- 1. Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. Cst 57/2017 z dne 14. 2. 2017 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Mariboru št. St 235/2014 z dne 28. 11. 2016 se sprejme v obravnavo.**
- 2. Do dokončne odločitve Ustavnega sodišča se zadrži končanje postopka osebne stečaja št. St 235/2014, ki se vodi nad dolžnikom Janezom Šenico pred Okrožnim sodiščem v Mariboru.**
- 3. Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 34. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 27/16) se sprejme.**

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Sodišče prve stopnje je v ponovljenem postopku na ugovor upnice z izpodbijanem sklepom ustavilo postopek odpusta obveznosti in zavrnilo pritožnikov predlog za odpust obveznosti. Sodišče se je pri svoji odločitvi oprlo na tretji odstavek v zvezi s prvim odstavkom 399. člena Zakona o finančnem

poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 13/14 – uradno prečiščeno besedilo in 10/15 – popr. in 27/16 – v nadaljevanju ZFPPIPP). V času odločanja prvostopenjskega sodišča je začel veljati Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 27/16 – v nadaljevanju ZFPPIPP-G), ki je spremenil 399. člen ZFPPIPP. Sodišče je zaključilo, da je dolžnik ravnal v nasprotju z namenom odpusta obveznosti v smislu spremenjenega 399. člena ZFPPIPP. Sodišče se je oprlo na dejstvo, da je pritožnik ob zavedanju lastnega jamstva za obveznosti glavnega dolžnika na podlagi solidarnega poročstva sklepal pravne posle s svojima otrokoma v breme svojega premoženja. Sodišče je zavrnilo očitke pritožnika o protiustavnosti tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP-G, ki določa, da se spremenjeni 399. člen ZFPPIPP uporablja tudi za postopek odpusta obveznosti, ki je bil začel pred uveljavitvijo ZFPPIPP-G, če do njegove uveljavitve sodišče še ni odločilo o odpustu obveznosti. V obrazložitvi se je sodišče prve stopnje sklicevalo na obrazložitev sklepa Višjega sodišča v Ljubljani v predhodnem postopku odločanja o ugovoru št. Cst 453/2016 z dne 12. 7. 2016. V navedenem sklepu je Višje sodišče v Ljubljani ocenilo, da tretji odstavek 34. člena ZFPPIPP-G ni protiustaven. Poudarilo je, da je sklep o odpustu obveznosti konstitutivne narave, saj do odpusta obveznosti pride šele s pravnomočnostjo takega sklepa. Zato po mnenju sodišča torej ni prišlo do retroaktivne uporabe novih zakonskih določb. Sodišče je aktivno procesno legitimacijo za vložitev ugovora priznalo upnici prerekane terjatve, družbi NOVA KBM, d. d., Maribor, na katero je terjatev prenesla prvotna upnica, ki je prijavila terjatev v postopku osebnega stečaja pritožnika. Sodišče je štelo, da upnica do odločitve o obstoju prerekane terjatve v pravdi uživa procesno legitimacijo. Prav tako je v zvezi z aktivno legitimacijo upnice upoštevalo, da je bila stečajna upraviteljica v smislu tretjega odstavka 57. člena ZFPPIPP obveščena o prenosu terjatve z vročitvijo tožbe na ugotovitev obstoja prerekane terjatve zoper stečajnega dolžnika, kakor tudi da pritožnik v postopku ni podal trditvene podlage v zvezi z dejstvom, da je bila terjatev v postopku osebnega stečaja prijavljena po izteku trimesečnega roka.

2. Sodišče druge stopnje je z izpodbijanim sklepom zavrnilo pritožnikovo pritožbo in potrdilo prvostopenjsko odločitev. V zvezi z očitkom protiustavnosti tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP-G je poudarilo, da ZFPPIPP-G zgolj posega v obstoječa zatečena, toda še ne zaključena stvarna in pravna razmerja. Sodišče je tako zaključilo, da gre v konkretnem primeru lahko zgolj za nepravo retroaktivnost, ki ne nasprotuje varstvu zaupanja v pravo (2. člen Ustave). Po stališču sodišča druge stopnje je pri presoji utemeljenosti posegov v obstoječa razmerja treba s pravo mero tehtati pravice vseh udeležencev in upoštevati tudi javno korist (drugi odstavek 155. člena Ustave). Tako je skladu z načelom sorazmernosti v zavarovane interese mogoče posegati samo zaradi varovanja enako pomembnih interesov drugega posameznika ali enako

pomembnih javnih interesov, vendar samo v takšnem obsegu, da individualna in družbena korist, ki jo poseg zagotovi, v resnici odtehta "škodo" prizadejano posameznikovemu interesu. Sodišče tako opozarja, da je dolžnikova pravica do odpusta obveznosti v konfliktu z upnikovo pravico do poplačila njegovih terjatev in torej s pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Navedeno po mnenju sodišča na načelni ravni zahteva tudi polno upoštevanje položaja upnikov, njihovih interesov in ustavnih pravic. Sodišče opozarja, da sprememba predpisa, ki v času trajanja preizkusne dobe spremeni pogoje za odpust, učinkuje tudi na položaj dolžnikovih upnikov. Pri tehtanju sodišče poudarja, da se sprememba v okviru tretjega odstavka spremenjenega 399. člena ZFPPIPP nanaša na vsebino ovire za odpust, ki pomeni "zlorabo pravice do odpusta obveznosti" ter na obdobje, v katerem se ta ovira upošteva. Ob sklicevanju na predlog ZFPPIPP-G¹ sodišče opozarja, da se je zakonodajalec za spremembo v prid izboljšanja položaja upnikov odločil, ker je prej veljavna ureditev dolžnikom omogočala špekulativna ravnanja. Po mnenju sodišča druge stopnje je zakonodajalec šele s spremenjenim 399. členom ZFPPIPP (in s spremenjenim 404. členom ZFPPIPP, ki podaljšuje rok za vložitev ugovora proti odpustu obveznosti) ustrezno in sorazmerno uredil to področje ter pravilneje in ustavno skladno uravnotežil položaj strank postopka osebnega stečaja. Sodišče druge stopnje se v obrazložitvi pridružuje razlogom prvostopenjskega sodišča v zvezi z zlorabo pravice do odpusta, posebej pa opozarja, da je dolžnik svoje obveznosti do kasnejših upnikov zavaroval bolje od svojih obveznosti, ki jih je imel iz naslova solidarnega poročstva do (pravnega prednika) vlagatelja ugovora.

3. Pritožnik zatrjuje kršitev svojih pravic iz 14., 22., 23., 34 in 53. člena Ustave ter 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP). Navaja, da sodišči nista zadostno obrazložili zavrnitve njegovega predloga za vložitev zahteve za oceno ustavnosti tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP-G oziroma obrazložitvama sodišč v delu zavrnitve njegovega predloga očita očitno napačnost. Po mnenju pritožnika je sodišče druge stopnje napačno ocenilo učinek izpodbijane določbe kot nepravo retroaktivnost, saj naj bi podaljšano petletno upošteveno obdobje in spremenjeno besedilo 399. člena posegala v že zaključene pravne položaje. Pritožnik nasprotno meni, da uporaba določbe spremenjenega 399. člena ZFPPIPP v njegovem primeru učinkuje retroaktivno oziroma (smiselno podrejeno) posega tudi v njegove pričakovalne pravice. Poudarja, da sodišče pri odločanju o ugovoru v njegovi zadevi ni izvedlo aktivnosti v zakonskih rokih iz drugega in šestega odstavka 405. člena ZFPPIPP, saj je o ugovoru odločalo več kot sedem mesecev. Na podlagi

¹ Predlog Zakona o spremembah Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju, št. EVA 2016-2030-0004 z dne 3. 2. 2016.

navedenega utemeljuje, da je bila dokončna uresničitev pričakovalne pravice med drugim odvisna tudi od hitrosti odločanja prvostopenjskega sodišča, s čimer utemeljuje kršitev enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave in načela enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave.

4. Pritožnik opozarja, da sta sodišči uporabili spremenjeno določbo 399. člena ZFPPIPP, kljub temu da naj upnik ustrezne trditvene podlage v ugovoru za uporabo te določbe ne bi podal. Pritožnik tako navaja, da med postopom ni imel možnosti, da se izjavi v zvezi z okoliščinami, ki so se nanašale na samo sklenitev pravnih poslov z otrokoma, ki sta jih sodišči uporabili kot nosilni razlog obrazložitve. Pritožnik sodiščema očita tudi arbitrarnost v zvezi z razlago pravnih pojmov "zloraba pravice do odpusta obveznosti" ter "vestnosti in poštenja". Meni, da sta sodišči s sprejeto razlago popolnoma izvotlili institut odpusta obveznosti. Opozarja, da sta sodišči njegova ravnanja (posojila otrokom, sklenitev aneksov, ustanovitev zemljiškoknjižnih dolgov in prenos terjatev) opredelili kot ekonomsko nevtralna in zaključili, da ne ustrezajo prevzemanju nesorazmernih obveznosti v smislu 399. člena ZFPPIPP pred spremembo, ki jo je prinesla novela ZFPPIPP-G. Navedeni zaključek je po mnenju pritožnika v nasprotju s kasnejšim zaključkom sodišč, da ista ravnanja hkrati ustrezajo generalni klavzuli iz tretjega odstavka 399. člena ZFPPIPP spremenjenega z novelo ZFPPIPP-G. Pritožnik nadalje meni, bi morali sodišči vsako od njegovih ravnanj vrednotiti tako, da bi pojasnili, zakaj predstavlja zlorabo pravice do odpusta obveznosti. Opozarja, da je odpust obveznosti utemeljen v zagotavljanju socialne varnosti prezadolženih kot tudi v pravici do človekovega dostojanstva in varnosti iz 34. člena Ustave ter varstvu družine iz 53. člena Ustave, katerih kršitev zaradi izvotlitve instituta odpusta tudi uveljavlja. Pritožnik tudi zanika, da bi prekršil načelo vrstnega reda plačil, saj poudarja, da je zavaroval kasneje nastale, a prej zapadle obveznosti. Protislovje vidi pritožnik tudi v zaključku sodišč, da naj bi se zavedal, da glavni dolжник, za čigar obveznosti je jamčil kot solidarni porok, obveznosti ne bo mogel izpolniti. Opozarja, da so upniki vendarle pristali na podaljšanje roka plačila obveznosti glavnega dolžnika, kot tudi na dejstvo, da naj bi bile obveznosti v zadostni meri zavarovane z zastavitvijo nepremičnin glavnega dolžnika.

5. Pritožnik tudi navaja, da sta sodišči s priznanjem procesne legitimacije vlagatelju ugovora kršili 22. in 23. člen Ustave ter pritožnikovo pravico do poštenega sojenja iz prvega odstavka 6. člena EKČP. Po mnenju pritožnika navedene določbe jamčijo tudi, da bo sodišče odločalo zgolj o njegovih obveznostih v razmerju do nasprotne stranke v sodnem postopku in ne v razmerju do katerekoli tretje osebe, ki ne varuje svojih koristi, hkrati pa pritožniku povzroča nastanek nepopravljive škode. Pritožnik opozarja, da po pravnomočnosti sklepa o ustavitvi postopka odpusta obveznosti njegovega položaja ne bo več mogoče popraviti, četudi bi sodišče v pravdi pravnomočno

zavrnilo zahtevke upnika v zvezi z obstojem terjatve. Pritožnik sodiščema očita tudi, da sta v nasprotju s sodno prakso in brez razumne obrazložitve neobstoj procesne legitimacije vlagatelja ugovora obravnavali kot relativni ugovorni razlog.

6. Pritožnik vlaga tudi pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP-G. Navaja, da je ZFPPIPP-G določil daljše upoštevno obdobje ter dodatno (oziroma širšo) oviro za odpust obveznosti v obliki določitve zlorabe pravice do odpusta obveznosti kot generalne klavzule. Opozarja, da izpodbijani tretji odstavek 34. člena ZFPPIPP-G predvideva uporabo spremenjenega 399. člena ZFPPIPP za vse postopke, v katerih sodišče o odpustu še ni odločilo. Meni, da izpodbijana določba krši prepoved retroaktivne veljave predpisov iz 155. člena Ustave, pri čemer iz zakonodajnega gradiva ne izhaja utemeljitev javne koristi. Pobudnik (smiselno podrejeno) uveljavlja tudi nedopusten poseg v načelo zaupanja v pravo in svoje pričakovalne pravice na podlagi že začetega postopka o odpustu (2. člen Ustave). Ob sklicevanju na odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-150/94 z dne 15. 6. 1995 (Uradni list RS, št. 65/95, in OdlUS IV, 63) pobudnik poudarja, da dodatni (novi) pogoji in podaljšano upoštevno obdobje za dokončno pridobitev pričakovalne pravice zaradi novele ZFPPIPP-G učinkujejo z veljavnostjo za nazaj, saj pretekle dogodke in ravnanja v podaljšanem upoštevnom obdobju drugače pravno vrednotijo in jim pripisujejo pravne posledice, ki jih v trenutku vložitve predloga ti dogodki in ravnanja niso imeli.

B.

7. Ustavno sodišče je sklenilo, da ustavno pritožbo sprejme v obravnavo (1. točka izreka). Sklenilo je tudi, da sprejme pobudo in začne postopek za oceno ustavnosti tretjega odstavka 34. člena ZFPPIPP-G (3. točka izreka).

8. Če je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko po 58. členu Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) senat ali Ustavno sodišče na nejavni seji zadrži izvršitev posamičnega akta, ki se z ustavno pritožbo izpodbija, če bi z izvršitvijo lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. Pritožnik zatrjuje, da obstaja nevarnost končanja postopka osebnega stečaja, zaradi česar naj bi morebitna kasnejša ugoditev njegovi ustavni pritožbi izgubila učinek. Upniki bi namreč kljub ugoditvi ustavni pritožbi po zaključku stečaja, lahko zahtevali plačilo obveznosti dolžnika, ki bi morale biti odpuščene, in sprožili izvršilne postopke.

9. Ustavno sodišče ocenjuje, da je pritožnik izkazal nastanek težko popravljivih škodljivih posledic. Postopek za odpust obveznosti se namreč izvede znotraj

postopka osebnega stečaja (drugi odstavek 397. člena ZFPPIPP). Sodišče postopek osebnega stečaja konča s sklepom, ki ga izda na podlagi 396. člena ZFPPIPP, in pritožniku naloži plačilo terjatev upnikov, ki so bile v postopku osebnega stečaja prijavljene in priznane, vendar niso bile plačane. Skladno s četrtem odstavkom 396. člena ZFPPIPP je sklep o končanju postopka osebnega stečaja izvršilni naslov za izterjavo neplačanih priznanih terjatev, sodišče pa po koncu osebnega stečaja ne more ponovno odločati o odpustu obveznosti. V primeru končanja postopka osebnega stečaja, ki se vodi nad dolžnikom, morebiten uspeh pritožnika v postopku z ustavno pritožbo ne bi več mogel izboljšati njegovega pravnega položaja. Ustavno sodišče prav tako ocenjuje, da zadržanje končanja postopka osebnega stečaja ne more imeti enako hudih škodljivih posledic za upnike pritožnika. Če namreč pritožnik v postopku pred Ustavnim sodiščem ne bi uspel, bi to pomenilo le odložitev izdaje sklepa o končanju postopka osebnega stečaja, s tem pa tudi pridobitev izvršilnega naslova za neplačani del prijavljenih in priznanih terjatev iz končnega seznama terjatev. Zato je Ustavno sodišče na podlagi 58. člena ZUstS odločilo, da do končne odločitve zadrži končanje postopka osebnega stečaja št. St 235/2014, ki se vodi nad pritožnikom pred Okrožnim sodiščem v Mariboru, kar pomeni, da to sodišče ne sme izdati sklepa o končanju stečajnega postopka, dokler Ustavno sodišče ne odloči o pritožnikovi ustavni pritožbi (2. točka izreka).

C.

10. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi drugega odstavka 55.b člena, 58. člena in tretjega odstavka 26. člena ZUstS ter prve alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10 in 56/11) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki: dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Sklep je sprejelo soglasno. Sodnik Jaklič je dal pritrdilno ločeno mnenje.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica